

Arrest

nr. 346 711 van 18 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 31 oktober 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 8 december 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1993 in Kilaba Kiaxi, Luanda. Daar woonde u tot u voor uw werk naar Benguela verhuisde eind 2017 of begin 2018. U bent traditioneel gehuwd met M. d. R., zij heeft een dochter R.. Zij verblijven momenteel in Benguela. Uw ouders wonen in Luanda, u

heeft nog twee broers en een zus die er ook wonen. U was een actief lid van Unita sinds 2015, u nam deel aan vergaderingen en overtuigde mensen om zich aan te sluiten.

U werkte als administratief bediende voor een technisch gezondheidsinstituut, nl. E.. In juni 2024 werd er een personeelsfeest georganiseerd. Na een paar drankjes sliep u met een collega, Y.. Toen uw leidinggevende, P. D. I., dit in augustus te weten kwam wou hij u ontslaan. Hij had zelf ook een soort van relatie of affaire met Y.. U maakte duidelijk dat hij u niet zomaar zonder reden kon ontslaan. Indien hij dat toch zou doen, zou u een ontslagvergoeding eisen. Mijnheer P. wou deze vergoeding niet betalen en ging op zoek naar een andere manier om u buiten te werken. Hij begon fouten in uw werk te zoeken, die als reden konden dienen voor uw ontslag. Op 15 november 2024 werd er een vergadering gehouden waarbij jullie beiden aanwezig waren. In de boekhouding werd een fout van 1 miljoen kwanza teruggevonden, u werd hiervoor verantwoordelijk gehouden. U eiste opnieuw een onderzoek, waarna hij de politie belde en u gearresteerd werd. Mijnheer P. is een machtig man die lid is van het centraal comité van MPLA en ook nog militair zou zijn. Vandaar zijn connecties met de politie.

U werd na uw arrestatie eerst naar het politiekantoor overgebracht, daarna kwamen twee agenten van de SIC u halen en werd u naar een huis gebracht waar u mishandeld werd voor vier dagen. U werd vervolgens verplicht om een document te ondertekenen. Daarna kon u uw verhaal bij een procureur brengen. Hij besloot dat er niet correct gehandeld werd, en liet u opnemen in het ziekenhuis. Toen u het ziekenhuis verliet op 20 november reisde u naar uw zus in Luanda. Op 2 december werd u per brief uitgenodigd op het politiekantoor in Luanda, u moest twee dagen later langskomen. U deed opnieuw uw verhaal waarna de agent u vertelde u dat u beschuldigd werd van geld gestolen te hebben uit Benguela en dat uw baas erg veel macht had. Hij werd onder druk gezet om u op te sluiten. U beseftte dat u nergens veilig zou zijn en besloot om Angola te verlaten, u contacteerde uw oom die u zou helpen om het land te verlaten.

U verliet Angola op 14 februari 2025, kwam een dag later toe in België en diende op 17 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Angola vreest u voor uw leven. U vreest uw vroegere leidinggevende, mijnheer P.. U vreest ook de Angolese politie. U vermeldt als bijkomend element uw politieke opinie, dat er geen vrije meningsuiting is.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: twee foto's van u op uw werk bij E. (1); een factuur van E. (2); een kopie van uw identiteitskaart (3); een kopie van uw rijbewijs (4); uw lidkaart van Unita (5); een document van de SIC d.d. 29 november 2024 (6); een medisch document aangaande uw littekens (7).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS d.d. 31 oktober 2025 gaf u aan dat u de laatste tijd slecht slaapt. U gevraagd of u zich in staat voelt om het onderhoud af te leggen verklaarde u dat u het min of meer kan doen, dat u kan spreken en dat de pijn in het hoofd zit (CGVS, p. 1). Vervolgens wijst de dossierbehandelaar u erop dat u het best zelf kan aanvoelen of u het onderhoud kan afleggen, maar dat u het moet zeggen als zich niet goed genoeg zou voelen. U verklaart daarop dat u zich goed voelt, dat u erin zal slagen om te spreken. U voegt eraan toe dat u medicatie neemt. U gevraagd welke medicatie u neemt verklaart u dat u paracetamol neemt voor uw hoofdpijn en ook medicatie voor uw astma. U verklaart dat dit geen invloed heeft op de manier waarop u in staat bent om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

1. Het CGVS acht het niet aannemelijk dat u sinds 2018 tot aan uw vertrek in 2024 voor P. D. I. werkte. Ook wordt niet aangenomen dat hij zo invloedrijk was als u beweert.

U gevraagd om te vertellen wat u over hem weet verklaart u dat hij een zakenman is. Dat hij een politicus is van de MPLA en ook militair is (CGVS, p. 13). U gevraagd om alles te vertellen wat u weet over mijnheer P. verklaart u dat hij een welbekende zakenman en militair was. Dat hij lid is van het centraal comité van de MPLA. U voegt eraan toe dat hij veel verschillende activiteiten heeft, ook met activiteiten en apothekers. Hij zou opslagplaatsen en ook medicatie leveren aan de regering (CGVS, p. 24). U gevraagd of hij dat combineert met militair zijn antwoordt u naast de kwestie dat hij arrogant is en dat hij doet wat hij wil, dat hij zijn macht zou gebruiken om mensen te onderdrukken die geen stem hebben (CGVS, p. 24). U verklaart over zijn rang in het leger dat jullie hem generaal noemen maar dat hij majoor is (CGVS, p. 24). U gevraagd wat hij deed voor MPLA verklaart u dat opnieuw hij lid is van het centraal comité (CGVS, p. 24). U gevraagd of u nog

andere mensen kent die problemen met hem hadden verklaart u dat hij altijd problemen met personen had. U gevraagd of dit was vanwege interpersoonlijke relaties verklaart u dat het ook over geld ging. (CGVS, p. 24). Indien u deze man zodanig vreest dat u voor hem Angola verlaten heeft, zou van u verwacht worden dat u over hem meer kan vertellen of dat u op z'n minst meer moeite gedaan zou hebben om u over hem te informeren. Verder heeft het CGVS geen enkele informatie over iemand met de naam P. D. I. (of gelijkaardig) met een hoge functie binnen de MPLA of een hoge militaire functie. Indien u effectief jaren voor de man werkte, zou van u verwacht worden dat u meer over hem kan vertellen. In de lijst met personen behorend tot het centraal comité van Angola, komt zijn naam niet voor (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Uw verklaringen over uw vervolger, mijnheer P. D. I., overtuigen niet. U heeft betrekkelijk weinig informatie over de man, en laat nergens blijken dat u enige moeite deed om u te informeren.

2. Uw verklaringen over de collega waarmee u sliep zijn erg beperkt, en niet consequent gedurende de asielprocedure.

Bij het CGVS verklaarde u over haar dat ze Y. heet, dat ze een alleenstaande moeder is en dat jullie niet erg geïnteresseerd waren in elkaars leven (CGVS, p. 13). U zou slechts een keer met haar geslapen hebben, u benadrukt dat het geen liefdesrelatie was. Zij zou een relatie met P. gehad hebben (CGVS, p. 12), maar omdat hij macht had zou zij eerder een seksuele slaaf geweest zijn (CGVS, p. 20). Indien u dermate in de problemen zou gekomen zijn omwille van een probleem waarin jullie beide betrokken waren, is het opmerkelijk dat u met haar zo weinig contact zocht. Zij is nl. de persoon die u het meeste informatie zou kunnen geven over de situatie met P., die u ook zo veel problemen bezorgde.

Uw relaas komt bovendien niet overeen met uw verklaringen voor de DVZ, waar u expliciet verklaarde dat u op uw werk een alleenstaande vrouw met een dochter leerde kennen en dat jullie samen een relatie startten. P. ontdekte dit en wilde niet dat zij een relatie had, hij wilde u weg krijgen. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 26 september 2025, pt. 3.5.) U vernoemt de collega met wie u een relatie had niet bij naam, maar vermeldt wanneer er naar uw partner gevraagd werd een vrouw, nl. M. D. R.. Jullie relatie startte in 2018. Dit is toen u dus naar Benguela verhuisde. U vermeldt dat zij een dochter heeft met een andere man: R.. (Zie verklaring DVZ, pt. 16b en 17.) Op basis van uw verklaringen bij de DVZ lijkt het dat uw huidige partner, M., ook de vrouw is die u op uw werk leerde kennen die in het verleden een relatie met P. had. Bij het CGVS verklaart u uitdrukkelijk dat het om twee verschillende vrouwen gaat. U verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat u een relatie startte met Y., (CGVS, p. 12), even later verklaarde u dat het eenmalig was en dat het geen liefdesrelatie was (CGVS, p. 13).

Het feit dat u niet eenduidig bent over wel of geen relatie met de vrouw te zijn gestart, of dat het om iets eenmalig ging, doet uw geloofwaardigheid geen goed. Zeker omdat het een element betreft dat behoort tot de kern van uw asielaanvraag: al uw verdere problemen zouden hieruit zijn voortgekomen.

3. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u door de SIC actief gezocht of vervolgd werd.

U had de laatste 3 maanden voor uw vertrek geen problemen met mijnheer P. of de Angolese politie. U verklaarde dat u op 15 november gearresteerd werd, dat u dan door agenten van de SIC naar een huis gebracht werd, en dat u op 18 november vrijgelaten werd (CGVS, p. 21). U verhuisde twee dagen later naar uw zus in Luanda, waar u verbleef tot aan uw vertrek op 14 februari (CGVS, p. 26). U hoorde in die periode niets van mijnheer P., en u had in de tussentijd geen problemen (CGVS, p. 25). U gevraagd of u nog problemen had met de SIC of de politie in de periode dat u daarna nog in Angola bleef, verklaart u opmerkelijk genoeg dat u nooit een probleem heeft gehad. U had nochtans eerder bij het CGVS verklaard dat u door de SIC 3 dagen vastgehouden werd en ook door hen mishandeld werd (CGVS, p. 19).

Nadat u gearresteerd werd, kon u uw verhaal voor een procureur doen waarna die oordeelde dat u oneigenlijk behandeld werd (CGVS, p. 22). Daarna werd u door de politie opgeroepen om u aan te melden bij de SIC wat u ook deed op 4 december 2024 (CGVS, p. 20). De agent waarmee u toen sprak, ene C., geloofde uw versie van de feiten (CGVS, p. 23). Daarna kende u tot aan uw vertrek uit Angola in februari geen enkel probleem. U verklaarde dat hij u wel waarschuwde voor problemen omwille van uw vroegere baas (CGVS, p. 24), maar de afwezigheid van enige problemen of zelfs enige interactie met politie of de SIC ondermijnt dit op grondige wijze. Ook hoorde u in die periode niets meer van mijnheer P. (CGVS, p. 25).

4. Het is ook niet aannemelijk dat u zich naast uw loutere lidmaatschap, nog actief inzette voor Unita.

- U verklaarde expliciet dat uw lidmaatschap bij Unita sinds de verkiezingen in 2017 geen problemen meer gaf (CGVS, p. 18);

- Uw verklaringen over uw activisme zijn vaag en beknopt (CGVS, p. 15);

- U kan enkel algemene informatie over Unita geven (CGVS, p. 15, p. 17), en kan niet voldoende duiden welke politieke standpunten zij hebben. Alle informatie die u geeft is publiekelijk toegankelijk, nergens blijkt dat u over informatie beschikt die u verkregen zou hebben omdat u een actief lid was;

- U laat het na om concreet toe te lichten hoe u mensen voor de partij warm maakte (CGVS, p. 15). U komt niet verder dan dat u ronselaar was (CGVS, p. 17);

- U verklaarde zelf ook dat sinds u in Benguela woonde (dat is rond 2018), niet meer echt actief was voor de partij (CGVS, p. 15). U zou wel nog aan congressen en vergaderingen deelgenomen hebben, maar legt hier weinig overtuigende verklaringen over af (CGVS, p. 16). Zo zou u wekelijks vergaderd hebben, maar kan u weinig concretiseren wat daar besproken werd. U gevraagd wat er tijdens die vergaderingen besproken werd komt u niet verder dan algemeenheden. U ging sinds u in Benguela woonde niet meer manifesteren;

- U verklaarde bij de DVZ dat u actief was bij Unita sinds 2010 (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 26 september 2025, pt. 3.3). Bij het CGVS verklaarde u dat u lid was sinds 2015 (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat u omwille van deze activiteiten bij Unita vervolgd zou worden.
 - 5. Uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn. De vaststelling dat het niet aannemelijk is dat uw vrees verband houdt met uw zelfverklaarde activisme voor Unita, in combinatie met feit dat er geen geloof gehecht wordt aan de zogenaamd invloedrijke positie van mijnheer P., heeft als consequentie dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).
 - U gevraagd naar het probleem dat mijnheer P. met u zou hebben verklaart u dat hij u schade wenst te berokkenen en u niet wil vergoeden voor de tijd dat u daar werkte (CGVS, p. 24);
 - U expliciet gevraagd of het enige motief was dat u betrekkingen had met Y. verklaart u dat u denkt dat het dat was en dat een ander motief is dat hij u niet wou betalen omwille van uw ontslag (CGVS, p. 24). U vermeldt niets over uw lidmaatschap bij Unita.
- U verklaarde Angola verlaten te hebben omwille van interpersoonlijke problemen met een kennis omdat u de nacht doorbracht met zijn minnares en omwille van het feit dat hij u geen ontslagvergoeding wou uitbetalen (notities CGVS, p. 22). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen".
- Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus.
- Het feit dat u niet overwogen heeft om ergens anders te gaan werken (CGVS, p. 24) of u elders in Angola te vestigen (CGVS, p. 25), maar dat u kort daarna besliste dat u het land zou verlaten (CGVS, p. 25) lijkt buitenproportioneel en is niet realistisch. Van iemand die in zulke situatie terecht komt, zou op z'n minst verwacht kunnen worden dat alle mogelijke opties overwogen worden om het probleem op te lossen, vooraleer Angola te verlaten.
6. De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.
- De twee foto's waarvan u verklaart dat ze op uw werk genomen zijn, hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft uw problemen. Het loutere feit dat u een vest draagt met daarop het logo van E., bewijst niet zonder meer dat u daar ook effectief werkte.
 - De factuur van E. bewijst niet dat u er werkte, en heeft verder geen bewijswaarde wat betreft uw problemen;
 - Uw identiteitsgegevens wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Ook wordt niet betwist dat u over een Angolees rijbewijs beschikt;
 - Uw lidkaart van Unita heeft geen bewijswaarde aangaande de problemen waardoor u Angola verliet. Het feit dat u over een lidkaart van de partij beschikt, bewijst ook niet zonder meer dat u zich daarnaast ook actief voor de partij inzette;
 - De brief verzonden door de SIC, waarin u op 4 december 2024 opgeroepen wordt is een kopie waarvan de authenticiteit niet te verifiëren valt. Hierbij dient benadrukt te worden dat dit soort documenten gemakkelijk na te maken en/of te manipuleren zijn. Zelf indien er uitgegaan werd van de authenticiteit van het document, heeft de loutere inhoud van de brief geen bewijswaarde aangaande de door u geopperde vervolgingsfeiten;
 - De inhoud van het medische document van het rode kruis wordt niet in twijfel getrokken. Hieruit is niet zondermeer af te leiden dat uw huidige medische situatie verband zou houden met uw problemen in Angola.
- Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 6 november 2025. U bezorgde ons op 13 november per mail uw opmerkingen. Het betrof een correctie over het feit dat u nooit in Zuid-Afrika gewoond of gewerkt zou hebben en twee correcties van de schrijfwijze van namen van prominente leden van Unita. Deze kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de

artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van *“artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft”* van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze omstandig te weerleggen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie en persartikels.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS d.d. 31 oktober 2025 gaf u aan dat u de laatste tijd slecht slaapt. U gevraagd of u zich in staat voelt om het onderhoud af te leggen verklaarde u dat u het min of meer kan doen, dat u kan spreken en dat de pijn in het hoofd zit (CGVS, p. 1). Vervolgens wijst de dossierbehandelaar u erop dat u het best zelf kan aanvoelen of u het onderhoud kan afleggen, maar dat u het moet zeggen als zich niet goed genoeg zou voelen. U verklaart daarop dat u zich goed voelt, dat u erin zal slagen om te spreken. U voegt eraan toe dat u medicatie neemt. U gevraagd welke medicatie u neemt verklaart u dat u paracetamol neemt voor uw hoofdpijn en ook medicatie voor uw astma. U verklaart dat dit geen invloed heeft op de manier waarop u in staat bent om het onderhoud af te leggen (CGVS, p. 2). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van

onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker brengt met de benadrukking van de neergelegde documenten geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten.

Immers moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de bijgebrachte medische documenten geenszins kan besloten worden dat verzoeker ten tijde van interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en ten tijde van zijn gehoor op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de bijgebrachte documenten kan geenszins worden vastgesteld dat verzoekers medische toestand een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Angola een vervolging door zijn voormalige werkgever en de Angolese politie wegens de invloed van deze werkgever die banden zou hebben met de MPLA-partij en ook nog militair zou zijn. Tevens verklaarde verzoeker een vrees te koesteren omwille van zijn politieke opinie en lidmaatschap bij UNITA.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.5.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat verweerder het niet aannemelijk acht dat verzoeker sinds 2018 tot aan zijn vertrek in 2024 voor P. D. I. werkte en het ook niet kan worden aangenomen dat hij zo invloedrijk was als verzoeker beweert:

“U gevraagd om te vertellen wat u over hem weet verklaart u dat hij een zakenman is. Dat hij een politicus is van de MPLA en ook militair is (CGVS, p. 13). U gevraagd om alles te vertellen wat u weet over mijnheer P. verklaart u dat hij een welbekende zakenman en militair was. Dat hij lid is van het centraal comité van de MPLA. U voegt eraan toe dat hij veel verschillende activiteiten heeft, ook met activiteiten en apothekers. Hij zou opslagplaatsen en ook medicatie leveren aan de regering (CGVS, p. 24). U gevraagd of hij dat combineert met militair zijn antwoordt u naast de kwestie dat hij arrogant is en dat hij doet wat hij wil, dat hij zijn macht zou gebruiken om mensen te onderdrukken die geen stem hebben (CGVS, p. 24). U verklaart over zijn rang in het leger dat jullie hem generaal noemen maar dat hij majoor is (CGVS, p. 24). U gevraagd wat hij deed voor MPLA verklaart u dat opnieuw hij lid is van het centraal comité (CGVS, p. 24). U gevraagd of u nog andere mensen kent die problemen met hem hadden verklaart u dat hij altijd problemen met personen had. U gevraagd of dit was vanwege interpersoonlijke relaties verklaart u dat het ook over geld ging. (CGCS, p. 24). Indien u deze man zodanig vreest dat u voor hem Angola verlaten heeft, zou van u verwacht worden dat u over hem meer kan vertellen of dat u op z'n minst meer moeite gedaan zou hebben om u over hem te informeren. Verder heeft het CGVS geen enkele informatie over iemand met de naam P. D. I. (of gelijkaardig) met een hoge functie binnen de MPLA of een hoge militaire functie. Indien u effectief jaren voor de man werkte, zou van u verwacht worden dat u meer over hem kan vertellen. In de lijst met personen behorend tot het centraal comité van Angola, komt zijn naam niet voor (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Uw verklaringen over uw vervolger, mijnheer P. D. I., overtuigen niet. U heeft betrekkelijk weinig informatie over de man, en laat nergens blijken dat u enige moeite deed om u te informeren.”

Verzoeker betoogt dat deze redenering op fundamentele wijze de politieke en institutionele realiteit van Angola miskent. Hij stelt dat deze redenering problematisch is en getuigt van een westerse, formalistische benadering van het concept macht, dat geen rekening houdt met de realiteit in Angola. Verzoeker stelt dat hij van oordeel is dat de politieke en militaire invloed daar vaak informeel uitgeoefend wordt via netwerken, economische belangen en persoonlijke connecties, zonder noodzakelijk zichtbaar te zijn in officiële structuren of lijsten. Hij betoogt dat in Angola het volstrekt gebruikelijk is dat personen met reële politieke en militaire invloed geen formele of publiek zichtbare mandaten bekleden, maar opereren via economische netwerken, staatscontracten, militaire connecties en persoonlijke banden met veiligheidsdiensten. Verzoeker benadrukt dat bovendien van een werknemer in ondergeschikte positie redelijkerwijze niet verwacht kan worden dat hij beschikt over verifieerbare informatie over de exacte functies of rangen van zijn werkgever. Hij meent dat het

doorslaggevend is dat hij concreet heeft ervaren dat deze persoon in staat was de politie en de SIC te mobiliseren, wat ook effectief is gebeurd. Verzoeker meent dat verweerder hier ten onrechte het criterium van plausibiliteit door een onrealistische bewijseis vervangt en hij herhaalt te hebben ervaren dat deze persoon, zijn leidinggevende, de politie kon inschakelen, de SIC kon mobiliseren en een arrestatie en mishandeling mogelijk maakte.

Verzoeker kan met de loutere volharding in het profiel van zijn werkgever en de bekritisering van bovenstaande terechte bemerkingen geenszins zijn vage en gebrekkige verklaringen verschonen. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen kan afleggen over kernelementen van zijn vrees of dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren hieromtrent, in casu wat betreft het profiel van zijn gevreesde vervolger zijnde de voormalige werkgever voor wie hij jarenlang heeft gewerkt. In casu kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen hieromtrent, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal met reden dat verzoekers verklaringen over zijn vrouwelijke collega erg beperkt en niet consequent zijn gedurende de asielprocedure:

“Bij het CGVS verklaarde u over haar dat ze Y. heet, dat ze een alleenstaande moeder is en dat jullie niet erg geïnteresseerd waren in elkaars leven (CGVS, p. 13). U zou slechts een keer met haar geslapen hebben, u benadrukt dat het geen liefdesrelatie was. Zij zou een relatie met P. gehad hebben (CGVS, p. 12), maar omdat hij macht had zou zij eerder een seksuele slaaf geweest zijn (CGVS, p. 20). Indien u dermate in de problemen zou gekomen zijn omwille van een probleem waarin jullie beide betrokken waren, is het opmerkelijk dat u met haar zo weinig contact zocht. Zij is nl. de persoon die u het meeste informatie zou kunnen geven over de situatie met P., die u ook zo veel problemen bezorgde. Uw relaas komt bovendien niet overeen met uw verklaringen voor de DVZ, waar u expliciet verklaarde dat u op uw werk een alleenstaande vrouw met een dochter leerde kennen en dat jullie samen een relatie startten. P. ontdekte dit en wilde niet dat zij een relatie had, hij wilde u weg krijgen. (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 26 september 2025, pt. 3.5 .) U vernoemt de collega met wie u een relatie had niet bij naam, maar vermeldt wanneer er naar uw partner gevraagd werd een vrouw, nl. M. D. R.. Jullie relatie startte in 2018. Dit is toen u dus naar Benguela verhuisde. U vermeldt dat zij een dochter heeft met een andere man: R.. (Zie verklaring DVZ, pt. 16b en 17.) Op basis van uw verklaringen bij de DVZ lijkt het dat uw huidige partner, M., ook de vrouw is die u op uw werk leerde kennen die in het verleden een relatie met P. had. Bij het CGVS verklaart u uitdrukkelijk dat het om twee verschillende vrouwen gaat. U verklaarde bij het CGVS aanvankelijk dat u een relatie startte met Y., (CGVS, p. 12), even later verklaarde u dat het eenmalig was en dat het geen liefdesrelatie was (CGVS, p. 13). Het feit dat u niet eenduidig bent over wel of geen relatie met de vrouw te zijn gestart, of dat het om iets eenmalig ging, doet uw geloofwaardigheid geen goed. Zeker omdat het een element betreft dat behoort tot de kern van uw asielrelaas: al uw verdere problemen zouden hieruit zijn voortgekomen.”

Verzoeker repliceert dat verweerder doorslaggevend belang hecht aan verschillen tussen zijn verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en deze afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud met betrekking tot de aard van het contact met een vrouwelijke collega. Hij betoogt dat deze benadering disproportioneel is en het onderscheid mist tussen kern- en nevenelementen van zijn vluchtrelaas. Hij werpt op dat de kern van het relaas niet de precieze kwalificatie van de relatie betreft, maar het feit dat hij in conflict kwam met een machtige leidinggevende die zijn positie misbruikte en hiervoor staatsactoren inschakelde. Verzoeker betoogt dat nuances of variaties in de beschrijving van een relationele situatie (eenmalig contact vs korte relatie), zeker in een context van stress, culturele verschillen en schaamte, niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van het gehele relaas te ondergraven, temeer daar deze verschillen geen betrekking hebben op het vervolgingsmechanisme zelf. Verzoeker stelt tevens dat verweerder daarenboven miskent dat relationele conflicten in Angola, wanneer zij raken aan machtsposities, vaak escaleren tot institutioneel geweld, wat de kern van zijn relaas vormt.

Verzoeker slaagt er met dergelijke kritiek niet in bovenstaande terechte bevindingen te ontcrachten en zijn gebrekkige en weinig consequente verklaringen te verschonen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook in geval van stress, culturele verschillen en schaamte, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en consequente verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu zijn collega met wie hij een (eenmalige) relatie zou hebben gehad en die heeft geleid tot de problemen met zijn voormalige werkgever. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Hierbij stipt de Raad aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij nauwkeurige en consequente verklaringen aflegt inzake de belangrijke feiten en gebeurtenissen die direct in verband staan

met de aangehaalde problemen waaronder de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in casu overigens geen stavingsstukken voorliggen inzake psychologische of andere gezondheidsproblemen waarmee een invloed op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bijgevolg kan zodoende niet zonder meer vastgesteld worden dat verzoeker niet in staat zou zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij door de SIC actief gezocht of vervolgd werd:

“U had de laatste 3 maanden voor uw vertrek geen problemen met mijnheer P. of de Angolese politie. U verklaarde dat u op 15 november gearresteerd werd, dat u dan door agenten van de SIC naar een huis gebracht werd, en dat u op 18 november vrijgelaten werd (CGVS, p. 21). U verhuisde twee dagen later naar uw zus in Luanda, waar u verbleef tot aan uw vertrek op 14 februari (CGVS, p. 26). U hoorde in die periode niets van mijnheer P., en u had in de tussentijd geen problemen (CGVS, p. 25). U gevraagd of u nog problemen had met de SIC of de politie in de periode dat u daarna nog in Angola bleef, verklaart u opmerkelijk genoeg dat u nooit een probleem heeft gehad. U had nochtans eerder bij het CGVS verklaard dat u door de SIC 3 dagen vastgehouden werd en ook door hen mishandeld werd (CGVS, p. 19). Nadat u gearresteerd werd, kon u uw verhaal voor een procureur doen waarna die oordeelde dat u oneigenlijk behandeld werd (CGVS, p. 22). Daarna werd u door de politie opgeroepen om u aan te melden bij de SIC wat u ook deed op 4 december 2024 (CGVS, p. 20). De agent waarmee u toen sprak, ene C., geloofde uw versie van de feiten (CGVS, p. 23). Daarna kende u tot aan uw vertrek uit Angola in februari geen enkel probleem. U verklaarde dat hij u wel waarschuwde voor problemen omwille van uw vroegere baas (CGVS, p. 24), maar de afwezigheid van enige problemen of zelfs enige interactie met politie of de SIC ondermijnt dit op grondige wijze. Ook hoorde u in die periode niets meer van mijnheer P. (CGVS, p. 25).”

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verweerder uit het feit dat verzoeker na zijn vrijlating geen nieuwe arrestaties meer heeft meegemaakt afleidt dat hij niet langer geïsoleerd werd. Verzoeker meent dat deze redenering fundamentele beginselen van het asielrecht miskent en het ontbreken van onmiddellijke of voortdurende vervolging een toekomstig risico niet uitsluit. Hij geeft aan dat integendeel, in repressieve contexten het gebruikelijk is dat dossiers sluimeren en dat personen pas opnieuw worden geïsoleerd bij verhoogde zichtbaarheid, zoals bij terugkeer, administratieve controles of politieke spanningen en dat vervolging niet continu zichtbaar hoeft te zijn. Verzoeker stelt dat in Angola het integendeel gebruikelijk is dat veiligheidsdiensten: dossiers laten sluimeren, personen observeren of pas optreden bij verhoogde zichtbaarheid (bv. terugkeer, administratieve stappen). Hij benadrukt dat hij ondergedoken bij familie verbleef, hij geen normaal leven meer leidde en expliciet gewaarschuwd werd voor verdere problemen. Verzoeker besluit dat zijn beslissing om Angola te verlaten dan ook niet disproportioneel was, maar rationeel en preventief.

Verzoekers betoog kan niet overtuigen en geenszins een ander licht werpen op bovenstaande pertinente weigeringsmotieven die volgen uit de door hemzelf geschetste context. Verzoeker brengt met zijn algemeen betoog geen concrete elementen bij die aannemelijk maken dat hij in de gegeven omstandigheden op heden actief gezocht of vervolgd wordt door de SIC.

Verder overweegt de commissaris-generaal op pertinente wijze dat het ook niet aannemelijk is dat verzoeker zich naast zijn loutere lidmaatschap nog actief inzette voor UNITA:

“- U verklaarde expliciet dat uw lidmaatschap bij Unita sinds de verkiezingen in 2017 geen problemen meer gaf (CGVS, p. 18);

- Uw verklaringen over uw activisme zijn vaag en beknopt (CGVS, p. 15);

- U kan enkel algemene informatie over Unita geven (CGVS, p. 15, p. 17), en kan niet voldoende duiden welke politieke standpunten zij hebben. Alle informatie die u geeft is publiekelijk toegankelijk, nergens blijkt dat u over informatie beschikt die u verkregen zou hebben omdat u een actief lid was;

- U laat het na om concreet toe te lichten hoe u mensen voor de partij warm maakte (CGVS, p. 15). U komt niet verder dan dat u ronselaar was (CGVS, p. 17);

- U verklaarde zelf ook dat sinds u in Benguela woonde (dat is rond 2018), niet meer echt actief was voor de partij (CGVS, p. 15). U zou wel nog aan congressen en vergaderingen deelgenomen hebben, maar legt hier weinig overtuigende verklaringen over af (CGVS, p. 16). Zo zou u wekelijks vergaderd hebben, maar kan u weinig concretiseren wat daar besproken werd. U gevraagd wat er tijdens die vergaderingen besproken werd komt u niet verder dan algemeenheden. U ging sinds u in Benguela woonde niet meer manifesteren;

- U verklaarde bij de DVZ dat u actief was bij Unita sinds 2010 (Zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ d.d. 26 september 2025, pt. 3.3). Bij het CGVS verklaarde u dat u lid was sinds 2015 (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan niet aangenomen worden dat u omwille van deze activiteiten bij Unita vervolgd zou worden.”

Verzoeker repliceert dat verweerder het kernbeginsel van toegeschreven politieke overtuiging miskent. Hij betoogt dat in Angola het volstaat gekend te zijn als UNITA-lid, een verleden van oppositiebetrokkenheid te kennen en een conflict met een MPLA-gelieerde actor te hebben, om als politiek onbetrouwbaar te worden beschouwd. Verzoeker benadrukt dat het feit dat hij sinds 2017 minder zichtbaar actief was, juridisch irrelevant is en de perceptie van de autoriteiten primeert op de feitelijke intensiteit van het engagement. Hij

betoogt dat hij niet meteen lid werd van de UNITA, hij eerst sympathisant was alvorens lid te worden en dit het misverstand uitlegt tussen 2010 en 2015, dat door verweerder aangehaald werd. Verzoeker stelt dat hij minder intensief geëngageerd was toen hij met zijn partner religieus trouwde en hij zodus over minder tijd beschikte. Hij heeft verder ook nooit geen politieke functie binnen de partij bekleedt en hij was louter actief om mensen te sensibiliseren en te mobiliseren in het voordeel van de partij.

Verzoeker brengt met volharding in zijn politiek profiel geenszins dienstige argumenten bij die bovenstaande correcte weigeringsmotieven kunnen doen ombuigen. Verzoeker - die niet ontkent sinds minder zicht politiek actief te zijn geweest - kan met zijn algemeen betoog immers geenszins in concreto aantonen dat hij actueel in Angola in het vizier staat of dreigt te staan van de Angolese autoriteiten louter omwille van zijn lidmaatschap bij UNITA.

In de bestreden beslissing wordt tevens op correcte wijze geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de door hem aangehaalde problemen louter gemeenrechtelijk van aard zijn:

“De vaststelling dat het niet aannemelijk is dat uw vrees verband houdt met uw zelfverklaarde activisme voor Unita, in combinatie met feit dat er geen geloof gehecht wordt aan de zogenaamd invloedrijke positie van mijnheer P., heeft als consequentie dat het door u geopperde asielrelaas geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep).

- U gevraagd naar het probleem dat mijnheer P. met u zou hebben verklaart u dat hij u schade wenst te berokkenen en u niet wil vergoeden voor de tijd dat u daar werkte (CGVS, p. 24);

- U expliciet gevraagd of het enige motief was dat u betrekkingen had met Y. verklaart u dat u denkt dat het dat was en dat een ander motief is dat hij u niet wou betalen omwille van uw ontslag (CGVS, p. 24). U vermeldt niets over uw lidmaatschap bij Unita. U verklaarde Angola verlaten te hebben omwille van interpersoonlijke problemen met een kennis omdat u de nacht doorbracht met zijn minnares en omwille van het feit dat hij u geen ontslagvergoeding wou uitbetalen (notities CGVS, p. 22). Deze redenen vinden geen grond in het vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren”. Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de Vluchtelingenstatus. Het feit dat u niet overwogen heeft om ergens anders te gaan werken (CGVS, p. 24) of u elders in Angola te vestigen (CGVS, p. 25), maar dat u kort daarna besliste dat u het land zou verlaten (CGVS, p. 25) lijkt buitenproportioneel en is niet realistisch. Van iemand die in zulke situatie terecht komt, zou op z'n minst verwacht kunnen worden dat alle mogelijke opties overwogen worden om het probleem op te lossen, vooraleer Angola te verlaten.”

Verzoeker betoogt in dit verband dat verweerder het geheel van de feiten herleidt tot een interpersoonlijk conflict over een affaire en een ontslagvergoeding. Hij stelt dat deze kwalificatie niet houdbaar is en zodra de politie en het SIC worden ingeschakeld, arrestatie en detentie plaatsvinden buiten een wettelijk kader, mishandeling wordt toegepast met straffeloosheid en er geen sprake meer is van een louter privégeschil. Verzoeker licht toe dat het gebruik van staatsmiddelen om een conflict te beslechten een vervolging door staatsactoren vormt, ongeacht het initiële motief. Verzoeker vervolgt dat zijn leidinggevende heel goed wist dat hij al lang aan de UNITA behoorde. Hij benadrukt dat hij echter niet heel zichtbaar was zoals verweerder het zelf stelt en een werkrelatie derhalve mogelijk was indien hij zich binnen de perken hield. Verzoeker meent dat dit echter niet uitsluit dat van het moment dat de baas een persoonlijke reden had om zich op hem te wreken, hij het lidmaatschap tot de UNITA gebruikte om de SIC en politie in te schakelen en zo machtsmisbruik te plegen. Hij betoogt dat dit uiteraard heel precies het politiek karakter van de zaak is en hij de facto het onrechtmatig inschakelen vreest van staatsactoren zoals politie en SIC om persoonlijke belangen of doeleinden te dienen en dat die actie slechts mogelijk is omdat de man over aanzienlijke politieke, militaire en economische connecties beschikt binnen de machtsstructuren van Angola. Verzoeker betoogt dat dergelijke feiten ruimschoots het niveau van een privéconflict overstijgen en raken aan de kern van staatsvervolging en straffeloosheid. Hij stelt verder dat in repressieve contexten zoals Angola het volstaat dat iemand gekend is als lid van een oppositiepartij, zeker wanneer hij tegelijk in conflict komt met een MPLA-gelieerde figuur. Verzoeker besluit dat het beginsel van toegeschreven politieke overtuiging hier essentieel is.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen, met zijn post-factum ponering dat zijn werkgever op de hoogte zou zijn geweest van zijn lidmaatschap bij UNITA en met de verwijzing naar algemene landeninformatie geen concrete, overtuigende elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen en conclusie kunnen ombuigen. De Raad benadrukt dat er geen geloof kan gehecht worden aan het profiel van verzoekers voormalige werkgever en verzoeker met zijn betoog wederom geenszins aantoont dat hij in het vizier staat of dreigt te staan bij de Angolese autoriteiten.

Wat betreft de op het CGVS neergelegde documenten wordt er in de bestreden beslissing ten slotte op goede gronden geoordeeld:

“- De twee foto's waarvan u verklaart dat ze op uw werk genomen zijn, hebben geen enkele bewijswaarde wat betreft uw problemen. Het loutere feit dat u een vest draagt met daarop het logo van E., bewijst niet zonder meer dat u daar ook effectief werkte.

- De factuur van E. bewijst niet dat u er werkte, en heeft verder geen bewijswaarde wat betreft uw problemen;
- Uw identiteitsgegevens wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. Ook wordt niet betwist dat u over een Angolees rijbewijs beschikt;

- Uw lidkaart van Unita heeft geen bewijswaarde aangaande de problemen waardoor u Angola verliet. Het feit dat u over een lidkaart van de partij beschikt, bewijst ook niet zonder meer dat u zich daarnaast ook actief voor de partij inzette;

- De brief verzonden door de SIC, waarin u op 4 december 2024 opgeroepen wordt is een kopie waarvan de authenticiteit niet te verifiëren valt. Hierbij dient benadrukt te worden dat dit soort documenten gemakkelijk na te maken en/of te manipuleren zijn. Zelf indien er uitgegaan werd van de authenticiteit van het document, heeft de loutere inhoud van de brief geen bewijswaarde aangaande de door u geopperde vervolgingsfeiten;

- De inhoud van het medische document van het rode kruis wordt niet in twijfel getrokken. Hieruit is niet zonder meer af te leiden dat uw huidige medische situatie verband zou houden met uw problemen in Angola.”

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Met betrekking tot het op het CGVS bijgebracht medisch attest moet de Raad nog opmerken dat deze niet kan gelden als sluitend bewijs voor verzoekers vrees of voorgehouden problemen. Dit stuk kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen en de conclusie dat verzoekers problemen ongeloofwaardig zijn. Uit dit medisch attest inzake verzoekers medische toestand en littekens kan immers in geen geval de precieze feitelijke omstandigheden afgeleid worden waarin deze medische problemen/littekens werden opgelopen.

Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de medische problemen/littekens, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt en dit binnen de context van medische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

De Raad wijst er hierbij op dat neergelegde documenten samen met de verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Een medisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Een medisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de afgelegde verklaringen. In casu wordt evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat in casu er geen sterk vermoeden of aanwijzing blijkt dat de verzoekers medische problemen/littekens het gevolg zijn van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont met de verwijzing naar algemene landeninformatie omtrent politiegeweld tegen opposanten alsook inzake mensenrechtenschendingen en de benadrukking ter terechtzitting van de aanstaande politieke verkiezingen in 2027 in Angola evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie heeft geen betrekking op een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is zoals reeds aangestipt in voorliggend beroep niet aan de orde.

2.2.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.2.11. Waar verzoeker een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 aanvoert, wijst de Raad erop dat in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal en door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de vastgestelde tegenstrijdigheid te reageren. Door in het verzoekschrift de schending aan te voeren van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, die gelet op voorgaande vaststellingen niet kan aangenomen worden, slaagt verzoeker er niet in zijn inconsistente, gebrekkige en onaannemelijke verklaringen in een ander daglicht te stellen.

2.2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU